

Det tredje element i forslaget er pårørende-samtaler på psykiatriske afdelinger. Også det støtter vi, på samme måde som besøgsviser på de psykiatriske afdelinger. Jeg tror, at enhver, der har besøgt en psykiatrisk afdeling, må synes, at det kan være svært for et barn, der i forvejen er i en situation, hvor ting er svære, at finde den ro og den fred og den mulighed for samtale, som er forudsætningen for at komme videre.

Endelig er det sidste element, at man opretter børne- og ungegrupper med støtte, altså i form af selvhjælpsgrupper og i form af samtalegrupper, hvor børn og unge kan hjælpe hinanden. Det er en meget klog idé.

Jeg er jo bosiddende i Sønder Bjert, hvor hele denne tanke om selvhjælpsgrupper opstod, og i dag er der faktisk ganske mange af den her type selvhjælpsgrupper, hvor unge, der har et ens problem, mødes og snakker sammen og bringer hinanden videre. Det er også et sjovt eksempel på, hvordan civilsamfundet kan opmuntres til at klare nogle af de problemer, der ellers udvikler sig til massive problemer.

Jeg er også glad for den anerkendelse, som er afslutningen på forslaget, nemlig at forbedringer koster. I det her tilfælde 80 mio. kr.

Socialministeren nævnte i sin svartale, at hun syntes, at det var en uansvarlig økonomisk politik. Det synes jeg nu er stærke ord fra regeringen, men lad det nu ligge. Men jeg forstår ikke helt tankegangen bag, at det kan være økonomisk uansvarligt at hjælpe nogle børn på vej, som vi ellers kommer til at betale en meget høj pris for. Man kan vel sige, at det i stedet for regeringens politik på børneområdet er kendetegnet ved at være langsigtet politik og ikke kortsigtet politik, hvor vi sikrer, at problemerne ikke tårner sig op om nogle år.

Vi støtter derfor forslaget fra SF's side. Vi synes, det er et godt forslag, og vi synes, det er et præcist forslag, og vi støtter det, som det ligger.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi videre i ordførerrækken med fru Pernille Falcon.

Pernille Falcon (EL):

Enhedslisten kan varmt støtte forslaget om en forstærket indsats i forhold til børn af psykisk syge og misbrugere. Det er et skridt i den rigtige retning, som skal følges op af en generelt forstærket indsats i kommunerne for børn af psy-

kisk syge og misbrugere, også i de perioder, hvor forældrene ikke er i behandling.

Jeg var inde på eksemplet med moderen, der forsøger at begå selvmord, men overlever, og hvor det faktisk er geografien, der er afgørende for, om hendes børn får hjælp eller ej, for der er mange steder, hvor der ikke er etableret sådanne tilbud. Blandt andet i Københavns Amt er der ikke sådan et tilbud, men der kan man så bede om hjælp og blive henvist til at kontakte sin egen kommune. Det er ikke rimeligt. Det er ikke sådan, vilkårene for børn og unge skal være. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt.

Når der ikke er tilknytning til alle psykiatriske afdelinger på landets hospitaler er oprettet pårørende grupper eller støttegrupper for børn, går der alt for lang tid, inden børnene får et relevant tilbud, og mange får det slet ikke.

Og noget, man skal være opmærksom på, er, at de store børn, dem, der lige netop er fyldt 18 eller 20 år, falder helt igennem systemet. De skal selv skaffe hjælp og langt hen ad vejen selv betale for hjælpen, sådan som det er i dag, og det er heller ikke rimeligt.

Der er i mange sammenhænge positive erfaringer med terapeutiske samtalegrupper for børn og unge, f.eks. under Børns Vilkår og under Kræftens Bekæmpelse, på samme måde som flere af de større kommuner har samtalegrupper for børn, det være sig anbragte børn eller børn af forældre med misbrugsproblemer. De erfaringer synes jeg man skal bruge konstruktivt, og de erfaringer bruger man konstruktivt i det her forslag.

Kl. 14.55

Det fremgår jo af forslaget, at det drejer sig om ganske mange børn og unge. En fjerdedel af dem, som indlægges på de psykiatriske afdelinger, har børn, og over halvdelen af dem – 62 pct. – bor sammen med børnene. Hertil kommer dem, der er i decideret misbrugsbehandling. Det er et tal derudover.

Hvis samtalegrupper for børn og pårørende-samtaler bliver en naturlig del af behandlingsforløbet for de voksne, vil nogle af de barrierer, der er for modtagelsen af sådanne tilbud, blive fjernet. Det synes jeg er vigtigt at man er opmærksom på. For den usikkerhed og reservation, der kan være fra forældreside i forhold til at give tilladelse til, at deres børn indgår i grupper, hvor der tales åbent med andre om problemerne, om, hvordan det er at leve med sygdommen eller misbruget, vil kunne mindskes, når det er en integreret del af behandlingsforløbet. Foræl-